

เมื่อน้ำค้างสลาย

www.puendee.com

นวนิยายไทย

เมื่อน้ำค้างสลาย • “นาย”

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๕

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๕๕

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๒๓๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

นายา.

เมื่อน้ำค้างสลาย.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๕.

๓๑๑ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-312-0

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ-ส่งเสริมฮาร์ด

สุวรัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ ศูนย์รวมลวดฉล

รัชชณ์ ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมขงศ์ คงใจ สุพรรณยา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา กงทน สุนันท์ อมรประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage: <http://www.puendee.com>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

นวนิยายจัดเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง ท่ามกลางศิลปะหลายประเภทที่มีผู้ชื่นชอบแตกต่างกัน เชื่อว่ารสนิยมนวนบุคคลมีส่วนกำหนดความพึงพอใจที่แตกต่างนี้ ผู้ที่ชอบมองภาพเหมือน ย่อมไม่อาจปฏิเสธว่านั่นเป็นความสุขของผู้ที่ชอบศิลปะแบบ Realistic แต่นอกจากมองหาความงามชนิด ‘สวยอย่างกับแกะ’ แล้วเขายังอาจมองหาความไม่เหมือนในภาพนั้นด้วย อาชญาณียากก็เช่นเดียวกัน มีผู้อ่านจำนวนไม่น้อยชื่นชอบความสนุกตื่นเต้นที่ได้ติดตามสืบค้นไปพร้อมกับผู้เขียน ความพิเศษคือการจับสังเกตรายละเอียดของผู้เขียน ขณะเดียวกันก็มองหาและจับผิดความเป็นไปไม่ได้จากบริบทต่างๆ ที่ผู้เขียนใส่ลงในเรื่องด้วย

จุดอ่อนของนวนิยายแนวสืบ-สอบสวนเหล่านี้มีให้เห็นอยู่เสมอ เช่นการบรรยายหรือพรรณนาจนเฝือ กลบหรือเบียดความตื่นเต้นจนหมด หรือผู้เขียนมักให้ความสำคัญกับการวางโครงเรื่องและลำดับของเรื่องราวน้อยเกินไป การผูกตัวละครเพื่อโยงใยให้ตัวผู้ร้ายมีบทบาทสมเหตุสมผลในการเป็นผู้กระทำผิดไม่ได้รับการปฐุเหตุการณ์ที่สนับสนุนการกระทำนั้นให้น่าเชื่อหรือสมจริงแต่อย่างใด หรือหากปูไว้ก็ไม่แนบเนียนหรือเบี่ยงเบนไม่เกี่ยวข้องโดยความตั้งใจของผู้เขียนเอง นักอ่านที่คุ้นเคยกับเรื่องแนวนี้บางครั้งถึงกับจับจุดได้ว่า นวนิยายเรื่องนั้นมีเพียง ‘พล็อตอย่างเดียว’ ส่วนที่เหลือเกิดจากการจับวางโดยไม่เฉลียวว่าผู้อ่านคิดอย่างไร คาดเดาอะไรได้จากปมที่ผู้เขียนสร้างประเด็นไว้ ท้ายที่สุดเพียงได้คำเฉลยในตอนจบ แต่การคลี่คลายทั้งหมดจกกลับไม่มี เหตุนี้ทำให้นวนิยายเรื่องนั้น ๆ สร้างความผิดหวังในกลุ่มผู้อ่านอยู่บ่อยครั้งจนความหวังในการอ่านอาชญาณียาติ ๆ ลดน้อยลงไป

แต่สิ่งทีกล่าวมาข้างต้นแตกต่างจากงานเขียนของ “นายา” โดยสิ้นเชิง ผู้ติดตามอ่านงานเขียนของท่านอย่างสม่ำเสมอตระหนักดีถึง ดึงการนึกถึงภาพจิกชอว์ต่อกระตาศขึ้นมาสักภาพ มีชิ้นส่วนวางกระจายอยู่ตรงหน้าหลายชิ้น จาก

นั่นเราเริ่มต่อที่ละขึ้นไปเรื่อย ๆ คล้ายปะติดปะต่อข้อมูล ฉาก เหตุการณ์ทุกอย่าง
เข้าด้วยกัน จนเมื่อวางชิ้นสุดท้ายลง สิ่งปรากฏต่อสายตา คือ ภาพภาพหนึ่งที่มี
ความสมบูรณ์ครบถ้วน ไม่ผิดไปจากนี้ นั่นเพราะชิ้นส่วนทุกชิ้นเกี่ยวข้องกัน ไม่
อาจวางสลับที่กันได้

เสน่ห์ในเรื่องของ “นายยา” คือความรู้ที่แทรกลงไปและความคมคายทาง
ความคิดที่จับเอาความเหมาะสม พื้นเพของตัวละครมาบรรจุให้เข้ากับเรื่องอย่างไร
รอยต่อ การวางชิ้นส่วนสุดท้ายลงในรูปต่อจึงเป็นคำตอบที่ลงตัวและผู้อ่านหวังจะ
ได้รับจากผู้เขียน โดยไม่มีข้อกังขาใดๆ ให้ได้แย้ง นั่นแหละจึงจะจัดว่าอาชญาวิทยา
เรื่องนั้นสมบูรณ์ที่สุด

จากผู้เขียน

“นายา”

นวนิยาย ‘เมื่อน้ำค้างสลาย’ นี้ฉันได้แรงบันดาลใจมาจากคดีอุกฉกรรจ์สองประเภทที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในสหรัฐอเมริกาในระยะกว่าสิบปีที่ผ่านมา คดีอุกฉกรรจ์ประเภทแรกมักมีคนร้ายเป็นชายสูงอายุผู้ป่วยด้วยโรคทางจิตเวชซึ่งในภาษาอังกฤษเรียกว่า **pedophilia** คือ โรคชอบร่วมเพศกับเด็ก กรณีที่สร้างความสะเทือนใจแก่ฉันมากที่สุดคือคดีเด็กสาวแสนสวยบริสุทธ์สองคน คนหนึ่งอายุ ๑๔ ชื่อเอลิซาเบธ สมาร์ท ถูกชายแก่โรคจิตทรมาลักพาตัวไปข่มขืนและกักขังไว้ในบ้านเดียวกับภรรยาตนเพื่อร่วมเพศด้วยทุกวันเป็นระยะ ๗ เดือน ตำรวจจึงตามเอาตัวคืนมาได้ อีกคนอายุเพียง ๑๑ ขวบชื่อเจซี ดูกัวร์ด คนนี้ถูกชายแก่จิตทรมานเช่นกันลักพาไปขังไว้ในบริเวณบ้านเดียวกับภรรยาตนเป็นระยะยาวนานถึง ๑๘ ปี ตำรวจจึงตามหาตัวพบ หลังจากเจซีมีลูกออกมาแล้วสองคนกับคนร้ายที่ ‘ขโมยชีวิตอันบริสุทธิ์’ ของเธอไป

ฉันได้ติดตามเรื่องราวของเด็กสาวทั้งสองทางหนังสือพิมพ์ นิตยสารวิทยุ และโทรทัศน์ ด้วยความโศกสลด ปวดร้าวแทนทั้งเด็กผู้รับเคราะห์ ทั้งบิดามารดาและญาติมิตรของเธอทั้งสอง จึงเกิดความมุ่งมั่นที่จะเขียนเรื่องเกี่ยวกับการลักพาตัวๆ กันนี้ แต่จะมีความรุนแรงน้อยกว่ามาก (ด้วยระดับถึงรสนิยมที่นุ่มนวลและอ่อนโยนของนักอ่านชาวไทย) โดยให้ตัวละครเอกเป็นสาวสวยบริสุทธ์ที่เป็นคนไทย และจะให้ตัวละครที่เป็นคนร้ายมีใช่ชายแก่โรคจิตทรมาน ทว่าป่วยเป็นโรคทางจิตเวชแบบอื่น ที่ชีวิตทางครอบครัวของชาวอเมริกันกับระบบการบริการด้านสุขภาพและการรักษาพยาบาลของรัฐไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะควบคุมมิให้เกิดความรุนแรงขึ้นได้

คดีอุกฉกรรจ์อีกประเภทที่เกิดขึ้นเป็นนิตยในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่สิบกว่าปีมาแล้วมาส่วนมากมีอาชญากรเป็นโรคทางจิตเวชเช่นกัน คือการที่ผู้ป่วยโรคจิตใช้ปืนยิงกราดในโรงแรมสรรพ โรงเรียน หรือที่ชุมนุมชนแบบอื่น ทำให้มีผู้บาดเจ็บ

และคนตายเป็นจำนวนมาก จิตแพทย์อเมริกันลงความเห็นว่ายาชาญากรบางคนในกลุ่มนี้เป็นโรคจิตประเภท **schizophrenia** หรือโรคจิตเภท (ซึ่งแบ่งออกเป็นหลายชนิดมีอาการและความรุนแรงมากน้อยต่างกัน) ทุกครั้งที่กรณีเช่นนี้เกิดขึ้น ความเอาดูวิปโยคของผู้รับเคราะห์และของครอบครัวญาติมิตรของผู้ตายที่ล้อมวลขนนำมาเผยแพร่ สันสะเทือนจิตใจดิ้นอย่างยวดยิ่ง จึงติดตามการวิเคราะห์วิจัยของจิตแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิผู้ได้รับเชิญมาอภิปรายทางโทรทัศน์และทางสื่ออื่น ๆ มาตลอดรวมทั้งจากบทความหลายหากในอินเทอร์เน็ต

ขอขอบคุณ 'Google' ผู้เป็นแหล่งข้อมูลเอนกประสงค์แก่ดิฉันเสมอมา

นอกจากนี้ ดิฉันขอขอบคุณผู้จัดพิมพ์และผู้เขียนหนังสือจิตวิทยาอีกสองเล่มที่ดิฉันได้อ่านก่อนลงมือเขียน 'เมื่อน้ำค้างสลาย' หนังสือสองเล่มที่มีคุณค่ามากมายนั้นคือ

๑. **DSM-IV: Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (Fourth Edition)** จัดพิมพ์โดย American Psychiatric Association, Washington, DC., 1994. (เล่มที่แก้ไขปรับปรุงครั้งที่ ๕ อยู่ระหว่างการวางแผนเรียบเรียง จะจัดพิมพ์ออกมาประมาณเดือนตุลาคม ๒๐๑๓)

๒. **Surviving Schizophrenia: A Manual for Families, Patients, and Providers (Fifth Edition)** เขียนโดย E. Fuller Torrey, M.D., จัดพิมพ์โดย Harper Collins Publishers, 2006.

เมื่อน้ำค้างสลาย

“นายา”

Sample Text

SAMPLE PDF

บทนำ

นี่เราเดินเอื่อย ๆ เยื้องผู้กำลังขึ้นชมธรรมชาติพร้อมความลุ่มลึกหวังในชีวิตไปตามขอสายกลางอันเป็นที่ตั้งของโรงเรียนมัธยมที่หลอนเพิ่งจากมาโรงเรียนที่ในมิช่า หลอนจะได้ชื่อว่าเป็น ‘อลันน์ส’--ศิษย์เก่าผู้หนึ่ง--ศิษย์เก่าที่ดีเด่น ด้วยวันนี้เป็นวันฟังผลประกาศไพนัส หลอนสอบผ่านเกรดสิบสอง--ชั้นมัธยมปลายของอเมริกัน ด้วยคะแนนยอดเยี่ยม--เกือบเต็มร้อย ทั้งยังเป็นนักศึกษาอายุน้อยคนหนึ่งของชั้น--ยังไม่เต็มสิบแปด

เนื่องจากหลอนถูกผู้อำนวยการโรงเรียนเรียกตัวไปเจรจาเรื่องเขียนคำปราศรัยในพิธีรับประกาศนียบัตร หลงสาวจึงปล่อยให้กลุ่มเพื่อนเดินกลับบ้านไปก่อน หลังจากนั้นนัดแนะกันแล้วว่า วันนี้จะขออนุญาตพ่อแม่--ผู้ปกครอง ออกไปชุมนุมเฮฮากินพิซซ่าที่ร้านประจำ ณ ดาวนัทวอนบะเธสด้า แล้วไปดูหนังโรงใกล้ๆ --กลางใจเมืองเช่นกัน เดินจากบ้านหลอนและของพวกเพื่อนไปประมาณสิบ-สิบเอ็ดหัวมุมถนน เป็นการเดินระยะไม่ไกลเลยสำหรับหนุ่มสาววัยรุ่นโหดเย็นช่นคณะหลอน อีกทั้งเมืองบะเธสด้าแห่งรัฐแมรี่แลนด์ก็ได้ชื่อว่า เป็นเมืองสงบสุขไร้อันตราย ด้วยราคาอาคารบ้านเรือนในบะเธสด้าค่อนข้างสูง ผู้อยู่อาศัยในละแวกล้วนมีฐานะ ทั้งบรรดาบริการซึ่งมาเข้าเย็นกลับ เป็นต้นว่าคนเลี้ยงเด็ก คนทำความสะอาด ตลอดจนคนรับจ้างพาสุนัขเดินออกก่าลซึ่งเรียกว่า ‘dog walker’ ต่างมีใบอนุญาตและหลักฐานรับรองในใบสมัครงานเหนียวแน่น จึงเชื่อได้ทีเดียวว่า...ไม่มีคนร้ายหรือคนแปลกปลอมเดินเข้าออกในบริเวณชอยหลากหลายของบะเธสด้า...เป็นสิ่งที่ให้ความรู้สึกปลอดภัยสืบเนื่องกันมาเนิ่นนาน กระทั่งแต่ละบ้านมิพะวงถึงการต้องลือคฤณแจประตูหน้าและประตูหลังยามที่ยังมีแสงตะวัน...

แม้จะมีข่าวเกี้ยวกราวอยู่เสมอจากสื่อมวลชน--เรื่องเด็กอื่นในตำบลอื่นรัฐ

อื่นถูกคนร้ายลักพา--รวมถึงเด็กสาวผิวขาวอายุ ๑๔ กับ ๑๑ เมื่อไม่นานมานี้ ชาวบะเฮสด้าต่างเล่าขานโจษจันระหว่างกันด้วยใจระทึก แต่แล้วก็เพียงเท่านั้น... เรื่องของเด็กอื่นในตำบลอื่นรัฐอื่น...ที่จะไม่เกิดขึ้นในบะเฮสด้า!

นึรากับเพื่อน ๆ จึงไม่เคยประหวั่นกลัว

ชอยสายกลางอันแยกจากถนนใหญ่ชื่ออีสท์-เวสต์ไฮเวย์นี้ ตัดกับชอยเล็ก ๆ อีกลีบกว่าชอย แต่ละชอยเรียงรายด้วยตึกก่ออิฐสองชั้นสร้างในรูปแบบสถาปัตยกรรมเก่าแก่ของอเมริกา ที่หนาวที่สุดคือแบบจอร์เจียโคโลเนียล และเคพค็อค--เคพค็อคซึ่งเลียนแบบมาจากสถาปัตยกรรมโคโลเนียลของรัฐแมสซาชูเซตส์แห่งศตวรรษที่สิบแปดและสิบเก้า หากผิดจากโคโลเนียลเพียงที่มีหลังคาลาดลงและมีปล่องไฟอยู่กึ่งกลางหลังคา ห้องนอนอยู่ชั้นสองอันประดับด้วยหน้าต่าง มีประตูทางเข้าอยู่กึ่งกลางตัวบ้าน หน้าต่างสี่เหลี่ยมใหญ่ยาวหลายบานขนานทั้งสองข้าง ทั้งชั้นล่างและชั้นบน มองดูเป็นระเบียบ

ชอยเหล่านี้แทบทุกฤดูกาลยกเว้นฤดูหนาวจะร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่แมกไม้ก้านใบดกประดุจร่มฉัตรบดบังแสงสุริย ที่ต้นตอที่สุดคือเมเปิ้ล โอ๊ค บีช และด็อกวูด อันมีดอกซึ่งแท้ที่จริงคือใบประดับ สีขาว หรือชมพูแก่ สะพรั่งเต็มไปทั้งต้นในฤดูใบไม้ผลิ...สลับด้วยต้นไม้ขนาดกลางเช่นยี่เซ็ง ที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า crape myrtle สีม่วงอ่อน แดงสด และแดงแก่ๆ กับไลแลคสีขาว ม่วงอ่อน และม่วงแดง ส่วนใหญ่แต่ละบ้านจะไม่มีรั้วกัน ยกเว้นแต่บางบ้านที่อยู่ติดชอย เจ้าของจะกั้นระหว่างข้างบ้านกับชอยด้วยรั้วคอนกรีต...หน้าบ้านทุกบ้านปลูกไม้ดอกต่างสีตัดเป็นพุ่มหรือเรียงในแปลงเป็นลวดลายเรขาคณิต ดูราวกับว่าแต่ละครอบครัวแข่งขันกันตกแต่ง...มีลานเตอริสีม่วงอ่อน ไฮเดรนเจียสีฟ้าครามและชมพู...บัทเทอร์คัพกับเดซี่สี่เหลี่ยมแบบมาร์กาธิทและแบล็คอายด์ซูซาน...แอฟริกันเดซี่สีม่วงแดง...ผีเสื้อกับแพนซีสีขาว เหลือง และม่วง...ว่านแบบต่างๆ...กับอีกไม้พุ่มนานาพันธุ์แห่งฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน

ยามมองไปจากต้นชอยจนสุดตาจะแลเห็นเป็นบิลด์กีสเหลี่ยมผืนผ้ารายเรียงอันมีสีเขียวสดของผืนหญ้าสดสล้างด้วยสีส้มของดอกไม้ประหนึ่งประดับด้วยริบบิ้นหลากสี

ครั้นถึงฤดูใบไม้ร่วง ยามเมื่อใบไม้เปลี่ยนสีผลัดใบ เหนือศีรษะก็จะสลับ
สล้างด้วยสีน้ำตาลแดงคร่าของใบโอ๊ค สีเหลืองทองหรือแดงสดของเมเปิ้ลอเมริกัน
สีแดงแก่ก่ำของเมเปิ้ลใบเล็กจากจีนหรือญี่ปุ่น สีม่วงแดงของใบต้อกทูต กับสี
เหลืองนวลของใบบีช รวากับทั่วทุกขอยถูกปกคลุมด้วยยอดฉัตรเป็นเชิงชั้นทำด้วย
แพรเนื้อดีสลัปลีสวยสด

ในความตระการเช่นนี้ก็จะมีความร้าย

นับแต่พ่อพาห่อนกับแม่มาอยู่อเมริกาเมื่อหล่อนอายุ ๑๐ ขวบ นีรารัก
การเดินไปโรงเรียนและเดินกลับบ้านโดยไม่ต้องมีพ่อแม่มาส่งมารับ บางครั้งหล่อน
จะนัดพวกเพื่อนเดินเจรจาเอื่อยเฉื่อยมาด้วยกัน แต่บางวันเช่นวันนี้...วันสำคัญ
ที่สุดวันหนึ่งของชีวิต...วันที่หล่อนเรียนจบไฮสกูล หล่อนรักที่จะเดินคนเดียว แล้ว
หล่อนก็ได้เดินคนเดียวสมใจ...เดินอย่างไม่เร่งร้อน ได้ชื่นชมความงามของตึกแต่
ละหลังในแต่ละซอยพร้อมพรรณไม้ที่เจ้าของบ้านใช้ประดับตกแต่ง ขณะได้เพลิดเพลิน
กับความคิดของตนเอง

ความคิดเกี่ยวกับผู้คนที่หล่อนรัก--กับประสบการณ์ตลอดเกือบแปดปีใน
อเมริกา--แปดปีที่พาห่อนมาถึงขั้นสุดท้ายของไฮสกูล

นึกถึงพ่อแม่...และพื้นที่

นทศก ปณิตธำรัง ลูกชายของเพื่อนสนิทชาวไทยในต่างแดนของพ่อและ
แม่

พ่อแม่กับพื้นที่จะดีใจเพียงไหนหนอที่หล่อนสอบได้คะแนนสูงสุด ได้รับเลือก
เป็น ‘แวลิติดทอเรียน’ เป็นตัวแทนนักศึกษากล่าวคำปราศรัยอำลาโรงเรียนในวัน
รับประกาศนียบัตร ซึ่งจะมาถึงในอีกสองสามอาทิตย์ นีราเดินพลางคิดพลางด้วย
ความปลาบปลื้มล้นพ้น อันที่จริงหล่อนมิได้ตั้งใจสักนิดที่จะเรียน ‘เก่ง’ เพื่อความ
ภูมิใจของพ่อหรือแม่--พ่อแม่ที่หล่อนรู้ซึ่งในอกว่ารักหล่อนยิ่งกว่าสิ่งใดในพื้นที่
ถึงหล่อนจะไม่ได้ A+ พ่อแม่ก็จะยังรัก...และก็มีได้ตั้งใจสักนิดที่จะให้ถูกใจพื้นที่
ผู้ค่อนข้างเป็นหนอนหนังสือ พื้นที่ที่เพื่อน ๆ ล้อว่าอ่านหนังสือจัดจ้านต้องสวมแว่น
--พื้นที่ซึ่งบัดนี้เป็นบัณฑิต--เพิ่งได้รับปริญญาจิตวิทยาสด ๆ ร้อน ๆ

เป็นความพอใจของหล่อนเองที่ฝึกฝนการศึกษา...เนื่องจากหล่อนมีความสุข

ที่จะคิดค้น แสวงหาความรู้จากตัวอักษร--จากสิ่งพิมพ์ชนิดต่าง ๆ และอินเทอร์เน็ต ดูเหมือนว่าหล่อนรักหนังสือมาตั้งแต่ยังตัวกระจ้อย...อาจเป็นเพราะพ่อและแม่ไม่เคยว่างเว้นที่จะอ่านนิทานนิยายให้หล่อนฟังทุกคำคืนนับแต่หล่อนเป็นทารก ครั้นเมื่อหล่อนเติบโตกระทั่งอ่านหนังสือเองได้ พ่อแม่ก็ขนหนังสือมาให้หล่อนอ่านทุกวันทีหล่อนมีเวลาว่าง

นอกจากอ่านหนังสือ พ่อแม่อังยังให้หล่อนเรียนเปียโน โยคะ สูดสัปดาห์ พ่อจะเจียดเวลาจากโรงพยาบาลที่พ่อเป็นแพทย์ประจำพาหล่อนและแม่ไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ ซึ่งมีอยู่นับไม่ถ้วนและเข้าชมได้ฟรีในวอชิงตัน ดี.ซี. โดยเฉพาะพิพิธภัณฑ์สมิทโซเนียนและพิพิธภัณฑ์วิจิตรศิลป์ซึ่งพ่อแม่และหล่อนเวียนไปเยี่ยมชมหลายหน โดยที่ต่างคนไม่เคยบ่นเบื้อ

‘ศิลปะและดนตรีบ่มเพาะให้มนุษย์มีสุนทรียภาพ--ให้สลัดความเป็นสัตว์ป่าที่อาจมีอยู่ในเส้นสายตั้งแต่ดึกดำบรรพ์’ พ่อจะบอกหล่อนอยู่เสมอ

พ่อแม่คงไม่รู้ว่พ่อแม่ตนเองที่หล่อหลอมหล่อนขึ้นมาให้เป็นคนที่หล่อนเป็น ‘ที่กับคุณธิดีคงทำกรรมดีไว้อย่างใดอย่างหนึ่งด้วยกันในชาติปางก่อน ชาตินี้ถึงได้มีลูกดีอย่างน่าอัศจรรย์’ นีราเคยได้ยินมารดาว่าพืงเมื่อไม่นานมานี้กับน้ำมถึดล ผู้เป็นเพื่อนร่นน้องและเป็นผู้ช่วยของแม่ที่คลินิก ‘Derma-Beauty’ ผิวหนึ่งกับความงาม ซึ่งแม่กับเพื่อนหญิงโสคอเมริกันชื่อ ลิสา เทียร์นี่ ลงทุนตั้งขึ้นม้ด้วยกันไนบะเฮสด้า

‘ลูกคนเดียวส่วนมากเลี้ยงยาก...ถ้าตามใจมาก เอาใจมาก ก็อาจเสียเด็กเห็นแก่ตัว...ครั้นไม่ตามใจ เด็กก็อาจรู้สึกโดดเดี่ยวด้วยการเป็นลูกคนเดียวอยู่ในบ้าน ก็อาจเตลิดเปิดเปิงไปกับเพื่อนที่ไม่ดี ถึงกับเสียคนไปเลยก็ได้ จริ่งมัยเอ็น...แต่ยายนิมของพี่เนียไม่มีเลย ไม่มีเลย ไม่มีที่จะทำให้พ่อแม่เดือดเนื้อร้อนใจ...แถมว่าง่าย เรียนเก่ง รักหนังสือ’ แม่จะงักไปหนึ่งวินาที คงจะนึกขึ้นได้ว่าน้ำถึ ก็มีลูกหญิงคนเดียวเช่นกัน ทั้งยังเป็นลูกคนเดียวที่ไม่มีพ่อ...สามีน้ถึขอหย่าจากเธอตั้งแต่มถึซลูกสาวอายุได้ขวบเดียว และเตี้ยวนี้พ้อมมีเมียใหม่ลูกใหม่อยู่ที่เมืองไทย

แม่รีบกลบเกลื่อนความเปลอไผลของตนเอง ‘ก็เหมือนยายธิดีของถึนั้น

แหละ แกเป็นเด็กดี...น่ารัก ณีเองก็มีบุญเรื่องลูก' นีรามิได้เห็นอาการปฏิกิริยาและสีหน้าของแม่หรือของน้ำณี ด้วยทั้งสองนั่งอยู่ด้วยกันในห้องนั่งเล่นอันมีประตูกั้นระหว่างห้องครัวที่หล่อนยืนอยู่

ได้ยินเสียงน้ำณีหัวเราะปร่าๆ 'ยายจ๊ะเพิ่ง ๑๓...ยังไม่รู้ว่าต่อไปจะเป็นยังไง' ลุ่มเสียงเธอแจ่มใสขึ้นเมื่อพูดต่อ 'ไม่เหมือนหนูนิมที่เกือบสิบแปดแล้ว...เป็นสาวแล้ว...แสดงว่าแกเป็นเด็กดีแน่นอน' สำเนียงน้ำณีขึ้นชมเชยที่เธอมักแสดงอยู่เสมอ ทั้งต่อหน้าและลับหลังนีรา

'และก็ไม่มีการควงกับผู้ชายเปลี่ยนหน้าอย่างเด็กสาว ๆ อเมริกันซะด้วยซี...ไซมัย พี่หมอ...เห็นพี่หมอมว่าแกไปเที่ยวกับเพื่อนเป็นกลุ่ม...ไม่เคยไปเที่ยวกับเพื่อนผู้ชาย' เธอเรียกแม่ของนีรา--แพทย์หญิงนิสกา ผู้แก่กว่าเธอสามปี ว่า 'พี่หมอ' ส่วนพ่อของนีรา--นายแพทย์ธีรา จินตวาที เธอเรียกตามอย่างเพื่อนชาวอเมริกัน ว่า 'ด็อกเตอร์'

'อาจเป็นเพราะแกมีพื้นของแกคอยเป็นเพื่อนอยู่ก็ได้...พ่อแม่ทั้งสองฝ่ายต่างก็หมายปองไว้ให้กันไม่ใช่หรือคะ' น้ำณีขึ้นเสียงสูงเป็นคำถาม อันทำให้นีรา รู้สึกคล้ายเส้นสายในลำกายสวบฉีดโลหิตแรงเร็ว ฝ่ามือและผิวหน้าร้อนผ่าว

พ่อแม่ของหล่อนและของพินนิมชมชอบกันมานับแต่เมืองไทย ด้วยเหตุที่ว่าทั้งสองพ่อเรียนโรงเรียนเดียวกันมาเมื่อยังเด็ก แม้ว่าพ่อของหล่อนจะแก่กว่าพ่อของพินถึงครึ่งรอบ แต่พ่อในฐานะนักเรียนชั้นโตได้รับมอบหมายหน้าที่จากครูใหญ่ให้ช่วยเหลือเป็นพี่ชายใหญ่แก่นักเรียนชั้นเล็ก ซึ่งมีอาเมรินทร์ พ่อของพินทรรวมอยู่ด้วย ความสัมพันธ์รักใคร่จึงดำรงทางใจมานับแต่นั้น แม้ว่าตอนที่อยู่เมืองไทย สองครอบครัวจะปะมาหาสู่ซึ่งกันและกันไม่กี่ครั้งต่อปี

ครั้นมาพบกันโดยบังเอิญในบะเรสต้า มีบ้านอยู่ในละแวกเดียวกัน มีสถานะทางการงานและทรัพย์สินในระดับใกล้เคียง--ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศที่เรียกว่าต่างแดน ความซิดชอบก่อนเก่าจึงเพิ่มพูนแน่นแฟ้นขึ้นทบทวี

โดยที่อาเมรินทร์ยังปฏิบัติตนต่อพ่อราวกับพ่อเป็นพี่ชายใหญ่

นีราผลอยิ้มกับตนเองเมื่อนึกถึงพ่อ...พ่อช่างเป็นผู้ชายที่มีทั้งความโก้ คมคาย ปราดเปรื่อง พร้อมทั้งมีเสน่ห์เร้นลับอย่างประหลาด นีราไม่เคยพบคล้ายแพทย์คน

โหนเหมือนพ่อของหล่อน--คล้ายแพทย์ที่ชอบอ่านนวนิยาย ชอบศิลปะ ชอบดูละครและอุปรากร ชอบทุกสิ่งอันเป็นความรื่นรมย์ของอิสตรี อันทำให้พ่อเป็นนักสนทนาที่เยี่ยมยอด ที่ห้องหนุ่มสาวเฒ่าชราติดใจ... โดยเฉพาะภรรยาและลูกสาวของพ่อเอง

หล่อนรู้ว่าหล่อนรักพ่อหมดใจ แม้ว่าหล่อนจะรักแม่ด้วยความรักลึกซึ้งไม่แพ้กัน เคยเปรียบเทียบกับตนเองอย่างซ้ำซ้อนว่าหล่อนรักแม่เหมือนหล่อนรักข้าว น้ำที่หล่อนกินดื่มอยู่ทุกวัน หากว่าขาดไปแม่เพียงไม่กี่วันชีวิตคงสูญสิ้น แต่หล่อนรักพ่อเหมือนหล่อนรักรอยยิ้ม เสียงเพลง แสงแดด เตือนดาว หรือสายฝนยามแสงตะวันสาดส่อง หากสิ่งสิ่งที่รักเหล่านี้ชีวิตคงอับเฉาเศร้าระทมจนในที่สุดหัวใจจะแตกสลาย

แม่หล่อนจะรู้ว่ารอยยิ้ม แสงแดด หรือสายฝน อาจมีความร้ายซ่อนอยู่ พ่อกับแม่มีหล่อนเมื่อพ่ออายุ ๔๑ แม่อายุ ๓๒...แม่มักจะเล่ายิ้ม ๆ ถึงความช่างเฟลิริตของพ่อกับการบิดเบี้ยวไม่ยอมแต่งงาน หลังจากที่พ่อประกาศรักแม่ตอนพ่ออายุ ๓๓ และแม่อายุ ๒๔...แม่ต้องอดทนรอต่อมาอีก ๘ ปี กว่าพ่อจะเริ่มคิดถึงการมีครอบครัว ด้วยเพื่อนหมออเมริกันคนหนึ่งเร่งเร้าให้พ่อมาทำงานด้วยกันที่โรงพยาบาลในบะเฮส์ต้า

แล้วเวลาก็ผ่านไปอีก ๑๐ ปี กว่าพ่อแม่จะพร้อมที่จะอพยพพาหล่อนมาอเมริกา

‘อี เมื่อหนุ่ม ๆ นายเป็นคนเจ้าชู้อย่างร้ายกาจ’ นีราเคยได้ยินเพื่อนของพ่อสองสามคนที่มาเยี่ยมจากเมืองไทยเฮฮาเล่าเรื่องโรมันซันนกระต๊องดั่งของพ่อเมื่อหลายปีก่อนนั้น โดยที่แน่ใจแล้วว่า แม่ไม่อยู่บ้าน และจะไม่ต้องแสดงใจกับการสรวลเสเฮฮาของผู้มาเยี่ยม ‘พวกผู้หญิงที่เมืองไทยเค้ายังคงเล่ากันเป็นฉาก ๆ เรื่องนายเคยไปกรูมกริมเกี้ยวเค้า เค้าว่าผีปากนายนะ ยอดเยี่ยมไม่มีใครเท่า’

‘ผีปาก...ถ้ามาจากคนซี้เหร่ก็ไม่มีอนุภาพ...จริงมัย’ เพื่อนอีกคนว่าเสียงพ่อหัวเราะหึหึ

‘พยาบาลที่ชื่อครีตาถึงกับกินยาตาย...แกมยังเขียนจดหมายลาตายถึงนายไว้ด้วย...นายจำได้มัย...คุณครีตา’ เพื่อนคนที่สามพูดเสียงต่ำหนักหลาย ๆ

‘ทำไมจะจำไม่ได้...ข้าไม่ใช่คนไม่มีหัวใจ’ พ่อสวนขึ้นมادت้วยน้ำเสียงขม ๆ ‘ข้าไปนั่งร้องไห้คนเดียวเงียบ ๆ อยู่นาน...แต่ไม่ใช่เพราะข้าล้าแก่ผิด ข้าไม่คิดว่าข้าผิด คนเรاتبมือข้างเดียวไม่ดัง...ข้าร้องไห้เพราะสงสารเขา...ผู้หญิงคนหนึ่งที่ข้าเกือบจำชื่อไม่ได้แล้ว...สงสารในความปวดเปื่อย...อ่อนแอ...เอาชีวิตหนึ่งของตัวข้าวางทิ้งเพราะผู้ชายคนหนึ่งที่เขาบอกตัวแล้วว่าเขามีคนที่เขารักอยู่แล้ว...คนที่เขาคิดจะแต่งงานด้วย...ข้าบอกความจริงเขาทุกอย่าง แต่เขาก็ยังยอมทอดตัวทอดใจให้ข้า’

‘แล้วพ่อข้าบอกเลิก เขาก็ขู่ว่าจะฆ่าตัวตาย แล้วพวกนายจะให้ข้าทำยังไง...บอกจริงๆ ว่าข้าทั้งตกใจ ทั้งโกรธ ทั้งสงสาร...โกรธที่ว่าเขาคิดเอากการฆ่าตัวตายเป็นการลวงโทษข้า...นั่นเป็นความงี่เง่าซะเหลือเกิน...คนเราคควรเห็นคุณค่าของตัวเองมากกว่านั้น’

‘แล้วพยาบาลที่ชื่อปริยานั้นเล่า...ได้ข่าวว่าเขาสัมครมาทำงานที่โรงพยาบาลในเวอรจิเนีย...ไม่ไกลจากที่นี่เท่าไรเลย’ เพื่อนคนแรกยังไม่ยอมจบ แต่เขาพูดกลัวหัวเราะเพื่อให้ฟังเป็นเรื่องขำขัน

นึราไม่ได้ยื่นคำตอบจากพ่อ...หล่อนอดคิดมิได้ว่าแม่ของหล่อนช่างเป็นผู้หญิงที่ใจดีเหลือเกิน--ใจดีและอดทน อาจเป็นเพราะแม่เน้นถือความเก่งกาจของพ่อนิยมความเฉลียวฉลาด ขึ้นชอบรูปลักษณะไครมของพ่อ แม่จึงต้องมองข้ามสิ่งหนึ่งที่ผู้หญิงอื่นอาจไม่ยอมทน ภาพหนึ่งของแม่ที่นึราจำได้จิตใจคือภาพที่แม่มองพ่อทำกรูมกริมกับเหล้าสตรีต่อหน้าต่อตาแม่และหล่อน แล้วแม่จะยิ้ม ๆ หันมาพยักพยิต ‘พ่อชอบเฟลิร์ด’ แม่จะพึมพำ...ราวกับว่าแม่กำลังเอ่ยถึงเด็กชายเล็ก ๆ ที่กำลังกะลิมกะเหลี่ยอยากได้ลูกกวาด...เท่านั้นเอง

นึราเดินเลี้ยวซ้ายไปตามซอยยาวอีกซอย อีกประมาณสี่มุมถนนก็จะถึงบ้านหล่อน หากหล่อนเลี้ยวขวาและเดินต่อไปอีกสองซอยก็จะถึงบ้านพี่น้อง อันทำให้หล่อนทวนนึกถึงเขาขึ้นมาอีก ป่านนี้พี่น้องคนที่เคยเคร่งกับการเรียนมาตลอดคงกำลังเฮฮาอยู่กับเพื่อนที่ชายหาดรีโฮโบธ รัฐเดลแวร์ เป็นการฉลองชัยชนะที่ตนเองสอบผ่านด้วยคะแนนเป็นเลิศ--คือ ๔.๐ นึرال้วงมือไปหยิบมือถือจากกระเป๋าสะพายขึ้นมาจะโทรศัพท์เพื่อบอกข่าวดีของตนเอง แต่แล้วกลับชะงัก...เช่นเดียว

กับที่หล่อนผัดผ่อนการโทร. ถึงพ่อและแม่...รอไว้บอกอย่างได้เห็นหน้าเห็นตากันจะดีกว่า ตอนคำพรุ่งนี้พื้นที่ก็จะกลับ

เช่นเดียวกับที่หล่อนมักยิ้มเมื่อนึกถึงพ่อ นีราผลอยิ้มเมื่อนึกถึงชายหนุ่มผู้หล่อนนิยมรักใคร่อย่างพี่ชายนับแต่หล่อนพบเขาในวันแรกเมื่อแปดปีก่อนโน้นและเรื่อยมา เขาอายุ ๑๔ หล่อน ๑๐...เคยเล่นเตะฟุตบอล ผลัดกันโยนลูกบอลเข้าตะกร้าที่สนามหลังบ้าน เคยวิ่งไล่แย่งลูกบอลกันถึงขนาดกอดรัดพิတ်เหวี่ยงกันกลางสนาม ครั้นกาลเวลาล่วงไป เขากลับกลายเป็นหนุ่มน้อยที่เคร่งขรึมขึ้น...สิ้นสมัยเล่นเตะฟุตบอลกับหล่อน

แต่เขาก็ยังชวนเวียนมาที่บ้านหล่อนร่วมกับพ่อแม่เขาและพี่เม--เมวี--พี่สาวคนเดียวของเขา พูดคุยเรื่องหนังสือ ดนตรี และศิลปะ...ขออนุญาตพ่อแม่พาหล่อนไปฟังคอนเสิร์ต ดูหนัง หรือมหกรรมอื่น ๆ...บางครั้งมีพี่เมร่วมไปด้วย แต่ส่วนใหญ่ไปกันสองคน...บางทีก็กับกลุ่มเพื่อนหญิงของหล่อน...บางทีก็กับกลุ่มเพื่อนชายของเขา เนื่องจากพี่เมซึ่งเข้ามหาวิทยาลัยก่อนพื้นที่พี่มักพอใจที่จะไปกับเพื่อน ๆ ของเธอที่มหาวิทยาลัยมากกว่าจะไปกับน้องชายกับกลุ่ม ‘เด็กกะเปียง’ ทั้งหลาย

ความนุ่มนวลสุภาพ ไม่เหลาะแหละ กับประวัติอันปราศจากความต่างพร้อยของนทศทำให้พ่อแม่ของหล่อนเชื่อถือศรัทธาที่จะให้ลูกหญิงคนเดียวไปตามลำพังกับชายหนุ่มลูกของเพื่อนโดยไม่มีข้อคัดค้าน

‘ผมกับพี่เมอยากมีน้องสาวหรือน้องชายมานานแล้ว...น้องนิมกลายเป็นน้องที่เราอยากมี’ พื้นที่ตอนอายุสิบหกเคยเปรยต่อหน้าพ่อแม่ทั้งสองคู่...เมื่อนีราอายุสิบสอง

‘ส่วนนิมก็อยากมีพี่ชายด้วยนี่คะ’ นีราทำท่าสา่ยระบำท่ามีโบกไปโบกมาตรงหน้าเขา...แม่เคยพูดว่า นีราตอนเป็นเด็ก มีกิริยามารยาทเป็นชายมากกว่าเป็นหญิง ผิดกับตอนที่หล่อนเป็นสาว

ความรู้สึกที่หล่อนมีต่อเขาค่อย ๆ เปลี่ยนไปตามกาลเวลา...เปลี่ยนไปพร้อมกับรูปโฉมกิริยาวาจาที่แปรเปลี่ยน โดยที่หล่อนเองไม่ทันเฉลียว...นีราคิดขณะสายตากวาดชมกลุ่มกุหลาบดอกโตหน้าตึกเคพีคือดหลังน้อยที่หล่อนกำลังเดินผ่าน พลันภาพของนทศกับถ้อยคำของเขาเมื่อประมาณสิบวันก่อนก็เด่นชัดขึ้นมาในภวังค์...

กุหลาบ! ฟันทเปรียบเทียบเราเหมือนน้ำค้างบนกลีบกุหลาบแรกแย้ม--ด้วยกิริยาท่าทาง และวาทะที่บอกว่า เขาเองก็กำลังเปลี่ยนไป มิใช่ฟันท--พี่ชายคนเก่า

จำได้ว่า วันนั้นเป็นวันที่ครอบครัวของเขาและของหล่อนได้รับเชิญไปงานเลี้ยงวันเกิด 'Aunt Lisa' หรือ 'น้าลิส้า' เพื่อนร่วมทุนคลินิกของแม่...แม่สั่งให้หล่อนสวมเสื้อชุดชมพู--ชุดหนึ่งในบรรดาสวมชุดที่แม่พาหล่อนไปเลือกซื้อสำหรับใส่ไปงานที่โก้ที่สุด หรุที่สุด รวมทั้งงานเต้นรำฉลองประกาศนียบัตรที่จะมาถึงในมิช้า แม่พูดว่า

'นิมจำได้มั๊ยงานอ้านทิลิส้าเมื่อปีก่อน...จำได้มั๊ยตึกเค้าใหญ่โตมหาศาล เค้าจ้างบริษัทจัดอาหารมาบริการถึงบ้านพร้อมบริการตั้งไม่รู้กี่คน...เครื่องแก้วคริสตัล เครื่องจานกระเบื้องอย่างดี แกรมยังมีวงดนตรีแบบเซมเบอร์มิวสิค...แขกเค้าแต่ละคนแต่งตัวแบบไปงานเต้นรำ...นิมจำได้มั๊ย เพราะฉะนั้น นิมแต่งตัวชุดชมพูที่แม่เลือกให้มันนะลูก เราเป็นสาวแล้ว อีกไม่กี่วันก็จะจบไฮสกูล แล้วจะเข้ามาหาวิทยาลัย นิมจะมีมุ่นงทางเก่งใส่เสื้อไคร้ครั่งอย่างที่คุณชอบใส่เป็นประจำนั้นไม่ได้'

จำได้ว่าหล่อนเองก็ตื่นเต้นที่จะไปงานหรือร่วมกับฟันท...ตื่นเต้นที่จะสวมชุดชมพูที่แม่บอก ตัวเสื้อกับกระโปรงทำด้วยแพรสีชมพูสดขาวจีบเป็นเกล็ดเล็ก ๆ รัดอย่างพอดีรอบตัวจนถึงสะโพกแล้วถูกปล่อยให้บานพล้วปล่อยชายกรอมหัวเข้า เข้ากับรองเท้านวลอมชมพู เป็นครั้งแรกที่น้าพิถีพิถันกับทรงผมอันเป็นคลื่นลอนดำเงาของตนเอง--มิได้รวบอย่างลวก ๆ ไปไว้ข้างหลังโดยมิได้ใส่ใจเช่นทุกวันนี้ ทว่าบรรจงหัวเป็นเกลียวหลวมไปกลัดไว้เป็นพวงหลังใบหูด้วยกิ๊บเล็กสีดำประดับเพชรเหมือนเกล็ดดาว ปล่อยปอยสั้นเบาบางสองสามปอยเคลือบอยู่รอบหน้าผาก คุ่มหูไข่มุกเม็ดงามส่องแสงวาวจับผิวหน้าผ่องนวลที่หล่อนได้รับคำชมอยู่เสมอว่าช่างเนียนละเอียดไร้ฝ้าปราศ...เป็นครั้งแรกที่น้าใช้ลิปสติกของแม่แต้มเรือ ๆ ที่ริมฝีปาก

ฟันทในสูทสีเทาเซ็ดใหม่สีน้ำเงินสดมองดูเข็มคมิยีนรอรอยู่ตรงเชิงบันไดด้านหน้าของห้องโถง พ่อแม่ของเขากับพ่อหล่อนนั่งคอยอยู่ด้วยกันในห้องรับแขก แม่ขอเข้าห้องน้ำเป็นครั้งสุดท้ายก่อนออกจากบ้าน น้าถือรองเท้านั่งลงบันไดมาสีหน้าฟันทคล้ายคนที่ได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกเป็นครั้งแรก

เขามีได้เอ่ยคำใดไปเป็นครู นัยน์ตาสีน้ำตาลภายใต้แว่นใสมองหล่อนตะลึงในดวงตามีประกายระยับยิ่งกว่าครั้งใด เปี่ยมด้วยความรู้สึกประหลาดที่ทำให้หล่อนต้องยิ้มกับเขาแก้วๆ

‘น้องนิมเหมือนน้ำค้างบนกลีบกุหลาบที่แรกบาน’ เขาพิมพ์เมื่อหล่อนก้าวลงมาถึงบันไดชั้นสุดท้าย--ห่างจากเขาไปแค่มือเอื้อม ‘Like dewdrops on a newly-bloomed rose.’

หล่อนแตะต้นแขนเขา พลังหัวเราะเพื่อกลบความเขินอายซึ่งหล่อนไม่เคยมีมาก่อนกับเขา ‘พื้ทพุดเหมือนกวี...เทียบนิมเป็นน้ำค้างเขียวหรือ...แล้วทำไมถึงต้องตกบนกลีบกุหลาบแรกบานด้วยเล่า’ หล่อนทำหัวเราะไม่รู้ไม่ชี้

เขาหัวเราะด้วย...ที่ท่ากลบเกลื่อนเช่นกัน ธิบพุดอย่างเฝ้า ‘เพราะนิมทำให้พื้ตกใจ...เปลี่ยนจากเด็กกะโปโลกลายเป็นสาวน้อย’

แต่แล้วอาการกลบเกลื่อนก็จางหาย น้ำเสียงเขานุ่มลึก ‘น้ำค้างเป็นเครื่องหมายของความบริสุทธิ์สะอาด เพราะเป็นหยาดน้ำกลั่นลงมาจากสวรรค์...บริสุทธิ์ยิ่งกว่าน้ำฝน...ตกลงมาบนกลีบกุหลาบแรกบานเพราะนิมสวยอย่างนั้น...สวยอย่างไรมลทิน’

ก็พอดีมารดาของหล่อนลงบันไดมา แล้วท่านผู้ใหญ่อีกสามเดินเข้ามาสมทบที่งานคืนนี้ หล่อนมีเขาเป็นผู้ปกป้องไม่ห่าง--ท่ามกลางหนุ่มใหญ่หนุ่มน้อยทั้งไทยและเทศที่พยายามเข้ามาทำความรู้จัก เช่นเดียวกับทุกครั้งที่เขาและหล่อนไปงานสโมสรด้วยกัน หากทว่าคราวนี้ ยามนี้ราสบตานทศกที่เฝ้ามองมาทั้งหล่อนและเขาแน่ใจว่า มีดวงใจสองดวงกำลังประกาศความรักแก่กัน

นิมรักนัยน์ตาอ่อนโยนสีน้ำตาลของพื้ทเป็นที่สุด....

นिरาก้าวพลางรำพึงพลางเช่นผู้ที่อยู่ในห้วงมหัศจรรย์แห่งความรัก--มิได้เฉลียวว่า ตลอดเวลาที่หล่อนเดินเฉื่อยจากโรงเรียนจนใกล้จะถึงบ้านนั้น มีรถตู้สี่ดำคันหนึ่งแล่นชะลอช้าๆ ตามหลังหล่อนมา โดยที่คนขับระแวงระวังให้อยู่ห่างจากหล่อนอย่างน้อยสองหัวมูมถนน

สีน้ำตาลเป็นสีที่ใกล้สีทอง มีน้ำเล่าเวลานิมแกล้งล้อพื้ทด้วยการจ้องมองผ่านแว่นสีใส จะเห็นนัยน์ตาพื้ททอแสงอ่อนนวลเหมือนสายน้ำในละหานที่กำลัง

พราวด้วยแสงแดด...นิมรัก.....

ทันใดนนิมรักก็ประจักษ์ว่า สองฟากของซอยซึ่งเคยละลานตาด้วยพฤกษชาติ สดสวยนั้น ได้สิ้นสุดลงชั่วคราว เนื่องด้วยลานข้างที่ติดถนนของคฤหาสน์ทั้งสอง ฟากมีรัวก่ออิฐกันเป็นแนวสูงไปจนจรดมุมซอยอีกด้าน นับพลันหล่อนรีบสาวเท้า เพื่อให้ผ่านบริเวณอันดูเปล่าเปลี่ยว...มือก็ยังถูกกำแน่นอยู่ในอุ้งมือหล่อน...หากก็ หาทันการณ์ไม่...ได้ยินเสียงรถใหญ่คันหนึ่งเบรคพรีตอยู่เบื้องหลัง และก่อนที่หล่อน จะมีโอกาสเหลียวไปมอง ก็มีช่วงแขนที่มีมัดกล้ามเนื้อบรัดหล่อนแน่นจากข้างหลัง ขึ้นผ้าเปียกโปะลงมาปิดปากปิดจมูก ใครคนนั้นรัดช่วงคอช่วงบ่าของหล่อนไว้นั่น แล้วร่างหล่อนก็ถูกเหวี่ยงผลุงลงบนที่นั่งหลังรถ นนิมรักถึงความดำวูปเข้าครอบ ครองสติสัมปชัญญะ...หากก็ทันได้ยินเสียงยางล้อเสียดซีเมนต์ดังเอี๊ยดขณะที่คนขับ พารถพุ่งออกจากที่ด้วยความเร็วของจรวด...โดยที่ไม่มีชาวบ้านสักคนทันเห็น

แพทย์หญิงนิสสาเหลือบมองนาฬิกาบนผนังตรงหน้า ผลุนผลันลุกจาก โต๊ะทำงาน หยิบกระเป๋าถือขึ้นมาสะพายบ่า มีอีกข้างฉวยกระเป๋าเอกสาร ขณะ พยักพยิดกับมณีตลผู้ช่วย

“ห้าโมงแล้ว ที่จะกลับบ้านละนี่ ณีก็กลับไปเถอะ ปล่อยให้ลิสาเค้าคุมคน ปิดร้านวันนี้”

“ลูกสาวพี่ไปฟังผลการสอบที่โรงเรียน จนป่านนี้ยังไม่โทร.มา พี่เองก็ไม่ อยากรโทร.เข้ามื่อถือ เพื่อแกล้งประชุมอะไรอยู่กับครูหรือกับผู้อำนวยการ” นึกถึง ที่บุตรีเคยบอกหลังวันสอบไล่ ‘นิมคิดว่านิมตอบข้อสอบถูกหมดจะแม่’ สตรีวัย ห้าสิบจึงกล่าวตอขิม ๆ “แกอาจไม่ยากบอกข่าวดีทางโทรศัพท์...พี่จะรีบกลับไปรอ ที่บ้าน”

แพทย์หญิงนิสสาได้ชื่อว่า เป็นมารดาที่ห่วงใยสอดส่องดูแลบุตรสาวเป็น ที่สุด เธอกับนิมราจะติดต่อกันทางมือถืออย่างน้อยสองครั้งต่อวัน ดังนั้น เมื่อไม่มี โทรศัพท์มาจากธิดาวันนี้ เธอจึงสันนิษฐานอย่างเชื่อมั่นว่า นั่นเป็นเพราะนิมรา มี ข่าวดีที่อยากรอไว้บอกพ่อแม่ตัวต่อตัว

ระหว่างขับรถกลับบ้าน ซึ่งปกติใช้เวลาสิบห้า-ยี่สิบนาทีจากย่านเฟรนด์-

ชีพไฮทส์ ผู้มารดาจึงมิได้หว่าตวิตก...ฝ่าจราชธรรมาจารย์ข้างเบียดเสียดฟังดนตรี
คลาสสิกในวิทยุด้วยจิตใจระรื่น

ครั้นถึงบ้าน พาพาหนะเข้าจอดในโรงแล้วกดปุ่มปิดประตูโดยอัตโนมัติ...
ยังไม่มีรถของสามี...คุณธิบอแก้วว่ามีนัดกับคนไข้และคงกลับค่ำ...เธอเปิดประตูโรง
รถซึ่งติดกับห้องซักผ้าเข้าไปยังบริเวณครัวอันกว้างใหญ่...ไม่มีเสียงดนตรีมาจากเครื่อง
เล่นซีดีในห้องนั่งเล่น...นิมมักเปิดไว้แผ่ว ๆ เป็นประจำเวลากลับจากโรงเรียน...นิม
ชอบให้บ้านมีเสียงดนตรี

นิมยังไม่กลับบ้าน...นิสภาสาวเท้าว่องไวขึ้นไปชั้นบน วางกระเป๋าถือและ
กระเป๋าเอกสารลงบนเตียงแล้วก้าวฉับ ๆ ไปยังห้องลูก...เจียบสนิท...ม่านหน้าต่างยังคง
ปิดอยู่...เตียงนอนคลุมผ้าเรียบไม่มีรอยยับ...ไม่มีร่องรอยว่านิมกลับมา เธอ
รู้สึกผิดประหลาดขึ้นมาทันที...ห้าโมงครึ่ง...วันนี้ไปฟังผลตั้งแต่บ่าย...อย่างน้อย
นิมควรส่งข่าวให้แม่รู้...เอ๋อม่ไปรูตม่านหน้าต่างให้แสงตะวันยามเย็นส่องเข้ามาขับไล่
ความมืด...ทรุดกายลงบนเตียงนอนของธิดา หยิบโทรศัพท์บนโต๊ะข้างเตียงขึ้นมา
กด

เจียบ...ไม่มีแม้แต่เสียงกริ่งหรือเสียงตบของเครื่องวอยซ์เมลของลูก

ด้วยมือที่สั่นนิด ๆ แพทย์หญิงนิสภารับหมุนหมายเลขมือถือของเพื่อนสนิท
คนไทยของนิราผู้มีชื่อว่าวีรยา...ชื่อเล่นคือวี...บ้านหล่อนอยู่ไกลออกไปสามชอย แต่
ก็มักเดินไปเดินกลับจากโรงเรียนพร้อมกับนิราและเพื่อนอเมริกันอีกสองสามคน

โอ...โชคดีเหลือเกินที่แม่หนูวิตอรับ

“นิมหรือคะคุณป้าหอม...นิมถูกท่านผู้อำนวยการเรียกตัวไปเจรจาเรื่องให้นิม
เป็นแวลิติคทอเรียนคะ...คุณป้าหอมทราบรึยังคะ...นิมเค้าเก่งมาก...คะ พวกหนูเดิน
กลับบ้านมาก่อนคะ...แต่ตอนนั้นก็เพิ่งบ่ายสองเท่านั้นเอง ป่านนี้นิมน่าจะถึงบ้าน
แล้วนะคะ เพราะพวกหนูนัดกันคืนนี้ตอนหกโมงจะไปทานพิซซาที่ดาวนัทาวนัแล้วไป
ดูหนังฉลองการสำเร็จไฮสกูลคะ นิมบอกว่าจะขออนุญาตคุณพ่อคุณแม่ตอนเห็น
หน้ากัน เพราะไม่อยากบอกเรื่องแวลิติคทอเรียนทางมือถือ...แต่รู้ว่าคุณพ่อคุณแม่
ไม่ขัดข้องเรื่องที่เราจะฉลองกันคืนนี้เพราะพวกเราไปชุมนุมกันที่นั่นอยู่บ่อย ๆ...
นี่หนูกำลังจะเดินผ่านไปทางบ้านคุณป้าหอม จะได้เดินไปดาวนัทาวนักับนิม”

“มือถือของนิมเจียบเลยหรือคะ... โห...ทำไมยังงั้น...หนูจะลองโทร. ไปถามอาจารย์ที่โรงเรียนกับพวกเพื่อนๆ ที่จะพบกันคืนนี้...คงมีใครรู้เรื่องนิมมั่ง แล้วหนูจะเดินมาบ้านคุณป้าหอรอนิมกลับ...ถ้านิมยังมาไม่ถึง หนูก็จะรอ...”

หากทว่าไม่มีวี่แววของนิรา... ไม่มีใครได้เห็นหรือได้พูดจากับนิราหลังบ่ายสอง “นทได้พูดกับนิมมั่งมั๊ยจ๊ะ เมื่อบ่ายนี้” แพทย์หญิงนิลภาโทรศัพทไปถึงนทศกที่รีโฮโบธ

“พูดเมื่อตอนเช้าครับ...แต่ตอนบ่าย...จนถึงตอนนี้ยังไม่ได้พูดครับ” ชายหนุ่มมิได้บอกว่า เขาตั้งใจจะโทร. ถึงหญิงสาวทางมือถือตอน ๒๒.๐๐ นาฬิกา... ใกล้เคียงเวลาที่หล่อนจะเข้านอน

“โอ๊ย...พอนท...มือถือของนิม...เจียบ...ไม่มีเสียง...ไม่มีใครเห็นนิมเลยตั้งแต่บ่าย” ผู้มารดาของสาวน้อยในดวงใจของเขากล่าวคล้ายครวญครางมาตามสาย

อันเป็นผลให้ทศกรัตเร่งบรรดาเพื่อนชายให้รวบรวมข่าวของใส่กระเป๋านำไปใส่รถ พวกมันบึ่งกลับบะเรสตัดในคืนนั้น...มาถึงบ้านหญิงสาวเมื่อใกล้สว่าง

ชายหนุ่มรู้สึกเข้าอ้อนทันทีที่เขามาถึงและพบว่า ทั้งชั้นล่างชั้นบนบ้านนายแพทย์ธีรามีแสงไฟสว่างจ้า...แสดงว่านิรายังไม่กลับ

“ไม่มีใครเห็นนิมเลยตั้งแต่บ่ายสอง” แพทย์หญิงนิลภาน้ำตาไหลอาบแก้ม นั่งเหมือนหมดแรงอยู่บนเก้าอี้ในห้องพักแขก นายแพทย์ธีรายนับใบหน้าเขียวซีดมือเกาะอยู่ที่ไหล่ภรรยา “ประเดี๋ยวสาย ๆ ตำรวจถึงจะมา”

*

“นิม...นิม...น้องอยู่ไหน”

นทศกผลอ้อมพ้อมออกมาจากห้วงลึกของหัวใจอันรวดราว ดวงตามองกวาดไปมาตามทางดินเล็ก ๆ เบื้องล่างอันขรุขระไปด้วยก้อนหินใหญ่น้อย ขนบสองข้างด้วยพุ่มพฤษกาและทิวไม้หนาทึบแห่งรีอครีคปาร์คตอนที่ตัดกับถนนคอนกรีตคัทและสะพานที่เขาเขียนอยู่ ราวกับหวังว่าแรงเรียกร้องของดวงใจจะสามารถเสกอภินิหารให้ดวงตาแลเห็นร่างสตรีที่รักมาปรากฏ...เขาและนรีราเคยมาเยือนเกาะลูกกรงคู่กันบนสะพานนี้ หลังจากที่เขาพาหล่อนมาชมสวนสัตว์ที่วูดลีปาร์คซึ่งอยู่ไม่ไกล...ยามนั้นหล่อนอายุใกล้ ๑๗ และเขากำลังจะเต็ม ๒๒...หนึ่งปีพอดีก่อนที่นรีราจะหายตัว

๑ ปีกับ ๑๕ วันแล้วสิหนอที่นิมหายไปอย่างลึกลับ...เป็นความจริงที่เหมือนมีแผลกลัดหนองอยู่ในทรวงอก

๑ ปีกับ ๑๕ วันที่พื้นทเฝ้ามองหาน้องทุกแห่งหน ไม่ว่าจะเป็นการสัญจรไปด้วยเท้า นั่งรถ หรือลงเรือ พี่จะเหลียวซ้ายมองขวากวาดตาไปรอบ โดยไม่ได้หวังว่าคนอื่นเขาจะคิดว่าพี่ผิดปกติ

มักใช้เวลาวันเสาร์-อาทิตย์ขับรถไปจอดแล้วเดินตระเวนไปทั่วตามทุ่งนาป่าเขา...ทุกแห่งที่ดูลึกลับหรือมีหุบห้วยช่องซันสำหรับแอบซ่อน-ทั้งในวอชิงตัน ดี.ซี. แมรีแลนด์ เวอร์จิเนีย และเดลแวง...ทุกแห่งที่พี่เคยพาน้องไป ‘ไฮกิง’ หรือไปปิกนิกด้วยกัน

‘นิมรู้สึกปลอดภัยเวลามากับพื้นที่’ นิมเคยพูดกับพี่อย่างนี้...นทศกกล้ากลืนความเจ็บแปลบในใจ...ได้ยินเสียงใสของหล่อนแว่วมา...ในด้านารพูดจา นิมมีวุฒิภาวะเกินตัวทีเดียว ถึงแม้รูปร่างหน้าตาจะดูอ่อนเยาว์

‘โดยเฉพาะเวลามาไฮกันที่รีโอครีสปาร์ค...นิมได้ทั้งความรู้สึกผจญภัยและโรแมนติค...ผจญภัยเพราะมีก้อนอิฐก้อนหินทางเดินขรุขระ สูงๆ ต่ำๆ...บางแห่งต้องป่ายปีน บางแห่งพงไม้หนาทึบ ถ้ามาคนเดียวก็คงน่ากลัว...และที่โรแมนติคก็เพราะธรรมชาติที่นี้ดูทั้งลึกกลับทั้งสวยงาม...แต่ขณะเดียวกัน...เพราะนิมมากับพื้นที่นิมไม่ต้องกลัว’

‘น้องนิมคิดว่าปาร์คนี้ลึกกลับหรือจ๊ะ’ พี่ย้อนถาม

‘คะ’ นิมหันมาตอบพี่ นัยน์ตาสวยของนิมช่างลึกใส...ตอนนั้นพื้นที่ยังไม้ทันรู้ตัวว่าพี่รักนิมเหมือนที่ชายหนุ่มรักหญิงสาว ยิ่งคงเผลอคิดว่าพี่รักนิมอย่างน้อง...น้องที่พี่รักอย่างสุดจิตสุดใจ...รักอย่างลึกลับยิ่งกว่าที่พี่รักพี่สาวของตัวเองที่คลานตามกันมาเสียอีก...พี่มารู้ตัวและคิดจะสารภาพกับนิมหลังจากวันนั้น-วันที่เราไปงานวันเกิดอ้านทิลลาด้วยกัน...แต่ก็ไม่ทันมีโอกาส

‘มีนักเขียนชาวไอริชคนหนึ่งเขียนว่า...ไม่มีอะไรลึกกลับอยู่ในโลก...ความลึกกลับอยู่ที่สายตาของคนมองนั้นต่างหาก’ นิมหัวเราะเอียงหน้าทำตาดาวานกับพี่...พี่คิดว่านิมช่างเป็นหญิงสาวที่บริสุทธิ์สะอาดและฉลาดเฉลียวนี้กระไร ‘พื้นที่เห็นด้วยมั๊ยคะ’

‘พี่เห็นด้วยเฉพาะส่วนของจักรวาลที่ตาเรามองเห็น...ตาเราอาจได้รับอิทธิพลของจิตทำให้เกิดภาพลวงตา อย่างเช่นคนที่เดินหลงทางเป็นระยะไกลในทะเลทราย ความเหน็ดเหนื่อยหิวโหยและสภาวะปั่นป่วนของร่างกายทำให้ตาเรามองเห็นภาพโอเอซิสอยู่ข้างหน้า มีลำธารใสสะอาดขวนไหว่งไปดื่ม เสียงน้ำเขาไหลหินดังซู่ซามีคนนั่งกองไฟปิ้งเนื้อกลิ่นหอมอยู่ข้างลำธาร มองดูเหมือนเป็นภาพจริง แต่พอเขาริ๊งเข้าไปใกล้ ทั้งลำธาร ทั้งคน ทั้งโอเอซิสก็หายวับไปทันที บางคนคิดว่าตัวถูกผีหลอก แต่นั่นเป็นเพราะมายาของจิต มันไม่ใช่ความลึกกลับอะไรเลย’

‘แต่มีส่วนของจักรวาลที่เรามองไม่เห็น ที่พี่คิดว่าเป็นความลึกกลับ ที่แม้แต่วิทยาศาสตร์ก็ไม่อาจบอกเราได้...อย่างเรื่องเทพยดานางฟ้า เรื่องความเป็นรูป-ธรรมของสวรรค์และนรก...เราไม่มีอะไรพิสูจน์’

นิมหันมาแย้งพี่ นัยน์ตาวาว ‘แล้วที่บางอย่างเราแลเห็นได้ด้วยตาอยู่ครึ่งแต่อีกครึ่งเรามองไม่เห็นเล่าคะ เราสามารถอนุมานภาคที่เรามองไม่เห็นจากภาคที่

เรามองเห็นได้ไม่ใช่หรือคะ อย่างเช่นการเวียนว่ายตายเกิด...เราเห็นได้ทั้งการเกิด แก่ เจ็บ และตาย...เพราะฉะนั้นเราก็น่าจะเชื่อมั่นได้ว่าต้องมีการเวียนว่ายของวิญญาณ...ไม่ใช่หรือคะ...นิมเชื่ออย่างนั้น’

‘พี่ก็เชื่ออย่างนั้น...แต่นั้นเป็นความเชื่อ...เหมือนความเชื่อในศาสนาหรือปรัชญา...ศาสนาอื่น--ปรัชญาอื่น เขาอาจไม่เชื่ออย่างเรา’

น้องมีสีหน้าครุ่นคิด จ้องหน้าพี่ด้วยนัยน์ตาที่อ่อนหวานเสียเหลือเกิน พี่เพิ่งมารำลึกได้ว่าพี่หลงรักความสดใสบริสุทธิ์บนใบหน้าและดวงตาของนิมก่อนสิ่งใดอื่น ผิวหน้าของนิมขาวใสไม่มีฝ้ามีมลทิน นัยน์ตาโตดำแวววาวด้วยความรักโลก และเห็นโลกในแง่ดี แต่ไม่ใช่จากความไร้เดียงสา เพราะนิมมีความฉลาดและพลังปัญญาเกินกว่าที่จะเป็นเด็กไร้เดียงสา...พี่เคยเปรียบนิมเหมือนน้ำค้าง...หยาดน้ำค้างบนกลีบกุหลาบสีชมพู...เหมือนแวตาลีบนใบหน้าใสของนิม

‘นิมเชื่อเรื่องบุญกรรมจากชาติปางก่อน’ นิมพูดขึ้นมาอีก ‘นิมเชื่อว่านิมกับพี่นคงทำกรรมดีอะไรต่อกันไว้ ชาตินี้เราถึงได้มาพบกันและรักกันเหมือนพี่น้อง...น่าประหลาดใจไหมคะที่พ่อแม่เรามาเจอกันอีกที่นี่ และบังเอิญซื้อบ้านอยู่ใกล้กัน’

อนิจจา ถ้าเป็นบุญที่เราสร้างสมด้วยกันไว้แต่ชาติก่อนอย่างที่คุณเชื่อ ที่ทำให้เราได้มาพบกัน และพ่อแม่ก็เห็นดีเห็นชอบอยากให้เราเป็นคู่ครองกัน...ถ้าเป็นกรรมดีที่พี่ได้ทำไว้ที่พี่เกือบจะได้สารภาพรักกับนิม และเกือบจะได้ฟังจากปากนิมว่านิมก็รักพี่...ไม่ใช่เพียงแค่รักอย่างน้องรักพี่ชาย แต่รักอย่างหญิงสาวรักคนที่เธอต้องการมาไว้เป็นคู่ชีวิต...อย่างที่พี่เห็นในสายตาของนิมตลอดสองสามเดือนก่อนที่นิมจะหายตัว...แล้วเป็นกรรมเลวร้ายอะไรเล่าที่พี่กับนิมได้ร่วมกันก่อขึ้นที่มาพรากนิมไปจากพี่...จากไปอย่างพี่ที่ไม่สามารถติดตามไปพบได้...จากไปด้วยวิธีที่โหดเหี้ยมทารุณทางจิตใจเป็นที่สุด

เฝ้าแต่คิดว่าพี่คงจะกลายเป็นเพียงโครงร่างอันไร้วิญญาณหากวันหนึ่งตำรวจจะมาบอกว่า...ได้พบศพน่าเปื่อยของนิม ณ ที่ร้างแห่งใดแห่งหนึ่งที่ไอ้อาชญากรใจโหดมันไปโยนหรือซุดหลุมทิ้งไว้

อย่างไรหนะจะโหดเหี้ยมยิ่งกว่ากัน...การได้รับข่าวว่านิมตายไปอย่างไม่ต้อง

ทรมาณตั้งแต่วันแรกของการลักพา...กับการได้รับข่าวว่า นิมถูกเอาไปกักขัง ถูกข่มขืนย่ำยวันละหลายครั้งโดยชายแก่โรคจิตทราม อย่างกรณีเด็กสาวผิวขาวแสนสวยและแสนดีอายุ ๑๔ ที่ชื่อ เอลิซาเบธ สมาร์ท ซึ่งพ่อแม่ได้ตัวคืนมาหลังจาก ๙ เดือนผ่านไปโดยไม่ได้ข่าวคราว...หรืออย่างกรณีเด็กสาวผิวขาวอ่อนเยาว์น่ารักอายุ ๑๑ ชื่อ เจซี ดูการ์ต ที่ถูกชายแก่โรคจิตทรามเช่นกัน ลักตัวไปกักขังไว้เป็นเมียสำรองถึง ๑๘ ปีในบริเวณบ้านเดียวกันกับเมียหลวงซึ่งกลัวผิวจางนั่งกถึงกับร่วมมือสมคบปิดบังตำรวจ กระทั่งเจซีผลิตลูกของไอ้จอมมารออกมาสองคนแล้วลูกนี่เองเป็นสาเหตุนำตำรวจติดตามตัวเจซีได้พบ

๑ ปีกับ ๑๕ วันที่ที่ตื่นขึ้นมาทุกเช้าด้วยความคิดแรกที่แล่นเข้ามาเข้ามายังหัว-น้องนิมของพี่ถูกจำขังอยู่ที่ใดที่หนึ่งและถูกกระทำร้ายทุกวันโดยคนหยาบข่าลามกไม่มีใดเปรียบ อันทำให้หัวใจพี่ปวดเจ็บอย่างสุดประมาณ เมื่อนึกถึงใบหน้าสวยสว่างนัยน์ตาสีของนิม...นิมผู้เชื่อในคุณความดีของมนุษยชาติ....

อะไรอย่างหนึ่งบอกพี่ว่านิมยังไม่ตาย

แต่การตายหรือการอยู่อย่างไหนจะร้ายหรือน้อยกว่า...หากนิมของพี่จะต้องทนทุกข์ทรมาน?

ตำรวจกับผู้อาสาศัมภรณ์ช่วยกันติดตามค้นหานิมเป็นเวลาเกือบปี คุณลุงอีกับคุณป้าหม่อถึงกับตั้งกองทุนรางวัลห้าหมื่นดอลลาร์ให้ผู้ใดก็ตามที่ติดตามลูกสาวน้อยพบ หรือมีข้อมูลสำคัญที่จะนำตำรวจไปพบน้องกลับมาด้วยชีวิตรอด...หลายองค์การในรัฐแมริแลนด์ช่วยเหลือโฆษณาทั้งในโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ประโคมข่าวการหายตัวของสาวรุ่นชาวไทยวัยสิบแปด

แต่ก็ไม่มีใครได้เห็นน้องนิมหลังบ่ายสองของวันที่ ๑๕ มิถุนายนของหนึ่งปีที่แล้ว

มีแต่กล่องเบื้องหน้าไฮสกูลจับภาพนิมเดินลงบันไดมาจากประตูทางเข้าของโรงเรียนเมื่อบ่ายสองโมงตรง...ท้องถนนด้านหน้าโรงเรียนว่างเปล่า...ใบหน้าของนิมแจ่มใส น้องหยุดอยู่ตรงปากทางไม่ถึงอึดใจ แล้วจึงเลี้ยวซ้ายไปทางทิศที่จะไปบ้านเดินอย่างไม่เร่งร้อนเช่นคนที่กำลังแซมขึ้นเบิกบาน...ไม่มีใครสักคนเดินตามนิมมา

มีก็แต่รถแวนยี่ห้อนิสสันคูบสีดำที่โผล่ออกมาจากซอยตรงข้าม เยื้องไปจากด้านหน้าโรงเรียนเล็กน้อย...สิ่งที่ตำรวจหนึ่งในสองซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตรวจภาพในกล้องสังเกต--คือรถคันนั้นแล่นไปตามเส้นทางที่นิมเดินไป

พี่จำคำโต้ตอบระหว่างสองนักสืบตำรวจได้ดี...ตัวพี่เองต้องถูกสัมภาษณ์ครั้งแล้วครั้งเล่า จนทุกคนที่กองสืบสวนวางใจได้แล้วว่าพี่ไม่ใช่คนร้าย แล้วท่านผู้กำกับกองตำรวจแห่งบะเรสดำจึงอนุญาตให้พี่ติดตามผลการสอบสวนคดีของนิมได้อย่างใกล้ชิด

‘แต่นิราเดินคล้อยหลังไปแล้วสองหรือสามนาที่ เราก็งได้เห็นเจ้านิสสันโผล่ออกมาจากซอยนั้นะชาร์ลี...สองเหตุการณ์มันอาจไม่เกี่ยวข้องกันเลยก็ได้’ นายสืบตำรวจตรีชื่อจิมพูด

‘จริง...มันอาจไม่เกี่ยวข้องกันเลย’ สืบตำรวจโทชาร์ลีตอบซ้ำๆ สีหน้าตริกตรอง-ชาร์ลีเพิ่งได้เลื่อนขั้นเป็นสิบโทเพราะความฉลาดเฉียบแหลมมิไหวพริบในการสืบสวนคดี

‘แต่ถ้ามันเป็นคนที่วางแผนลักพานิรา มันคงต้องรู้ว่ามิกกล้องจับภาพอยู่ทุกด้านของโรงเรียน...แล้วมันคงต้องสืบเสาะดูแล้วว่าบ้านนิราอยู่ซอยไหน เพราะฉะนั้นมันขับตามอยู่ไกลๆก็ได้ จะได้ไม่มีใครสงสัยมัน’

ชาร์ลีนี่เองพาพี่กับสืบตำรวจจิมเดิน ‘ตามรอย’ ที่นิมและวีเคยเดิน--จากโรงเรียนไปจนถึงบ้าน วิพาเราเดินไปทั้งสองเส้นทางที่เธอบอกวานิมเคยเดิน และทางหนึ่งนิมชอบเป็นพิเศษ

‘เพราะหน้าบ้านตามซอยในเส้นทางนี้เค้ามีส่วนสวยๆทั้งนั้นกะ’ วิบอกเรา ‘นิมชอบดอกไม้...ชอบชมสวน...โดยเฉพาะเวลานิมเดินคนเดียว นิมคงจะมาเล่นทางนี้’

พี่อดตื่นตันในถ้อยคำของวิไม่ได้...เพื่อนสนิทคนไทยคนหนึ่งของนิม...เธอรูจักนิมล้ำลึกเหมือนที่พี่รู้จัก

ชาร์ลี จิม และพี่พาวิไปส่งที่บ้านเธอแล้ว เราทั้งสามจึงกลับมาตั้งต้นเดินเป็นครั้งที่สองและที่สามจากไฮสกูล ตามเส้นทางที่วิบอก...เดินซ้ำๆ ด้วยการใช้ความสังเกตทุกฝีก้าว ทุกตารางนิ้วของทางเท้าและท้องถนน พี่เฝ้าดูอาการก้มๆ

เงยๆ ของชาร์ลีเพื่อคอยจับว่า เขาคิดอย่างไร แลเห็นเขาเวียนมองไปตามหน้าต่างของตัวตึกที่ขนบข้างซ้ายและบางทีก็ส่องข้างของซอย ในที่สุดก็ได้ยินเขาพิมพ์

‘ถ้าเป็นไอ้แวนส์ดำ...ทำไมถึงไม่มีใครเห็นเวลาไอ้คนขับมันลากเอาตัวนี้ราขึ้นรถ...ผมให้คนไปสือบปากคำผู้คนแถวนี้ที่อยู่บ้านตอนกลางวัน มีแต่คนให้การว่า แลเห็นรถทั้งที่เป็นแวนส์และไม่ใช่แวนส์ดำ...รวมทั้งแวนส์ดำ...ผ่านไปผ่านมาตามปกติ...ไม่มีอะไรผิดสังเกต’

พีก็โอกาสถามทันที ‘ผู้คนตามบ้านแถวนี้...ไม่มีใครน่าสงสัยหรือครับชาร์ลี...จะเป็นไปได้ไหมที่ใครคนหนึ่งจะโผล่มาจากตึกแถวนี้จับตัวนี้ไปทำมิดีมิร้าย’ แม้ตัวพีและนิมเองก็รู้จักเพื่อนบ้านตามซอยอยู่แล้วหลายครอบครัว ทว่าพีต้องการให้การสืบสวนเป็นไปอย่างละเอียดรอบคอบที่สุด

ชาร์ลียกขิมหันมามองหน้าพี ชาร์ลีเป็นคนตอบ ‘สถานที่ตำรวจบะเฮสด้าอยู่ห่างจากซอยพวกนี้ไม่ถึงสองฟากถนน เรารู้จักผู้คนในซอยจนจะเล่าประวัติให้คุณฟังได้เหมือนท่องสูตรคูณ...เป็นครอบครัวชั้นดีทั้งนั้นครับ...ส่วนมากอยู่กับมายาวนานเท่ากับความโบราณของตึก’

‘แต่ถึงอย่างนั้นเราก็ก็น่าไปสือบปากคำพวกเขามาแล้วทุกครอบครัว’ จิมเสริม ‘พวกเขาอาจจะช่วยตำรวจออกค้นกันทั้งนั้น’

‘จะต้องเป็นคนมาจากข้างนอก...ไม่ใช่คนในละแวกนี้’ ชาร์ลีทำสีหน้ายั่วคำพูด

เราเดินสำรวจกันไปอย่างไม่ยอมให้วัตถุชิ้นน้อยนิดหลุดรอดสายตา มาจนถึงบริเวณที่มีรั้วคอนกรีตสูงกั้นทั้งสองฟากของถนน ทันใดชาร์ลียกมือออกมา ‘ใช่แล้ว...ต้องเป็นตรงนี้เองที่นักรุกจับขึ้นรถ...เป็นที่เดียวที่มีกำแพงบัง...ผู้คนในตึกที่อยู่หลังกำแพงจะมองไม่เห็น’

พีและจิมเห็นด้วยทันที...และเนื่องจากวันนั้นเป็นเพียงวันที่สามหลังจากนิมหายตัว อีกทั้งตามซอยต่างๆ ของบะเฮสด้าไม่มีผู้คนเดินกล่นเกลื่อนเหมือนในถนนใหญ่ เราสามคนต่างหวังว่าหลักฐานบางอย่างยังคงหลงอยู่...เพราะฉะนั้น โดยไม่ต้องพูดอะไรกันอีก เราต่างย่องเดินที่ละก้าวขณะที่สายตาเพ่งมองทั่วทุกเซนติเมตรของบาทวิถีและขอบถนนไปจนสุดกำแพงยาว ต่างก็รู้ซึ่งดีว่า ไม่ว่าไอ้คนร้ายมันจะ

ใช้คลอโรฟอร์มกับนิมหรือไม้ก่ตาม นื่องคงจะใช้วินาทีสุดท้ายที่ยังรู้สึกสติตื่นนอนอย่างสุดกำลัง อาจมีวัตถุชิ้นใดชิ้นหนึ่งตกลงจากร่างน่องกระเด็นอยู่ใกล้ ๆ นั้น

แล้วในสองสามนาที่ต่อมา พี่ก็รู้สึกถึงความปลาบปล้มสุดแสนกับความเจ็บปวดมหาศาลที่เกิดขึ้นเกือบจะพร้อมกัน มือถือของนิม...มันเป็นมือถือของนิม! หมกอยู่ข้างกองหินห่างไปจากขอบทางเดินเพียงไม่กี่ก้าว...ลักษณะที่มันกระเด็นจากที่สูงมากระแทกกับกองหินทำให้กระจกหุ้มด้านหน้าแตกออกเป็นเสี่ยง

‘ไซของนิรานั่นะคุณ’ ชาร์ลิสกับจิมมองหน้าพี่ ชาร์ลิสใช้เศษผ้ารับมือถือสีชมพูเครื่องกระจิวจากมือพี่ไปใส่ไว้ในถุงพลาสติกที่เขาใช้เก็บหลักฐาน...เป็นที่แน่ชัดสำหรับพี่และสองเจ้าหน้าที่ว่า...ไม่ว่าน้องนิมจะอยู่ที่ไหนก็ตาม น้องขาดอุปกรณ์ที่จะติดต่อกับโลกภายนอก...กับพี่และทุกคนที่รักน้อง

เพราะการสันนิษฐานของชาร์ลิส...กับการที่มีนิสสันสีดำคันเดียวกันนั้นปรากฏอยู่ในกล้องคู่กับนิรา ท่านผู้กำกับจึงสั่งให้ชาร์ลิสส่งแถลงการณ์ไปยังกองตำรวจจราจรและกองตำรวจทางหลวงทั่วทุกรัฐ ช่วยกันติดตามสืบหานิสสันสีดำที่มีทะเบียนรถตัวเลขและอักษรเดียวกันกับคันในภาพ พร้อมทั้งตั้งรางวัลในบัญชีแจ้งความรุดหายแห่งรัฐแมรี่แลนด์กับรัฐใกล้เคียงทุกแห่ง

สี่วันต่อมาจึงมีผู้พบนิสสันแวนสีน้ำเงินจอดทิ้งอยู่ในบริเวณจอดรถของศูนย์การค้าแห่งหนึ่ง ณ เมืองสปริงฟิลด์ รัฐเวอร์จิเนีย...ห่างจากทะเลสด้า รัฐแมรี่แลนด์ประมาณ ๒๕ ไมล์ หรือราว ๔๐ กิโลเมตร...ที่ข้างหน้าและท้ายรถไม่มีป้ายทะเบียนติดอยู่

ตำรวจใหญ่แห่งเมืองสปริงฟิลด์จึงสั่งอายัดแวนคันนั้นไว้ในสถานกักรถของตำรวจ ทั้งอนุญาตให้เจ้าหน้าที่กองสืบสวนกับเจ้าหน้าที่นิติเวชแห่งทะเลสด้ามาตรวจสอบ...ได้การว่ารถคันนั้นถูกทาสีทับจากดำเป็นน้ำเงิน กับทั้งได้รับการขัดล้างอย่างสะอาดเกลี้ยงเกลาทั่วทั้งคันรถ เกือบไม่มีไฟเบอร์หรือฝุ่นผงแม้หนึ่งรูลีเหลืออยู่

...นอกจากเส้นผมสีดำปนน้ำตาลเส้นหนึ่งติดอยู่ตรงซอกเก้าอี้แขนของที่นั่งด้านหลัง ซึ่งหลังจากการตรวจสอบในกล้องจุลทรรศน์เปรียบเทียบกับเส้นผมของนิราที่ได้จากแปรงแปรงผม...รวมทั้งการทดสอบดีเอ็นเอจากรากผม...เจ้าหน้าที่สรุป

ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าเป็นเส้นผมของนางสาวนินรา จินตวาทิ เด็กสาวผู้หายตัว

เจ้าหน้าที่นิติเวชชี้ให้เพื่อนในทีมดูจากภาพถ่าย ‘จากตำแหน่งที่เส้นผมไปติดอยู่ที่ซอกเก้าอี้ตรงนี้ แสดงว่าร่างนินราถูกผลักเข้าไปในที่นั่งด้านหลัง แล้วเจ้าคนร้ายกดศีรษะเธอให้นอนราบลง...สงสัยว่ามันคงทำอย่างใดอย่างหนึ่งให้เธอหมดกำลังต่อสู้...อาจใช้เชือกผูกแขนขาและใช้เทปปิดปาก’ เขานิ่งไปอีตื้อ ‘หรือไม่กี่ใช้คลอโรฟอร์มอย่างที่นักฉุดคร่าเรียกค่าไถ่นิยมทำกัน...น่าเสียดายที่ไอ้นั้นมันล้างรถซะไม่มีร่องรอยอะไรเหลืออยู่...เหลือแต่กลิ่นน้ำยาซักฟอก’

‘ถ้ามันจับตัวนิมไปเพื่อเรียกค่าไถ่ ลองกับป่าจะยอมเสียทุกอย่าง ขอให้ตัวนิมคืนมา’ นายแพทย์ธีรากับแพทย์หญิงนิสสาพูดด้วยน้ำตาเต็มตาทั้งคู่

‘ผมจะช่วยด้วยครับ’ นทศกสนับสนุนด้วยความหวัง รู้สึกความอัดอั้นเจ็บร้าวในหัวใจค่อยจางหาย ‘ผมจะขอให้พ่อแม่สมทบเงินให้คุณลุง แล้วผมจะทำงานใช้คืนให้พ่อแม่...ไม่ว่าจะนานเท่าไร ผมทำได้’

ชายหนุ่มจำได้ว่าคุณป้าหมอตงตรงเข้ามาถอดรถเข็น จำได้ว่าตัวเขาเองก็มีน้ำตาคลอตา

หากทว่า การสืบสวนสอบสวนไปจนถึงต้นตอของเจ้านิสสันคันนั้น ล้วนไปจบลงที่ทางตัน...หลังจากเจ้าหน้าที่ไปสัมภาษณ์ผู้จัดการบริษัทจนได้หมายเลขรุ่นผลิตตลอดจนวันที่และเดือนที่พาหนะคันนั้นผลิตออกมา กระทั่งถึงชื่อและนามสกุลของหนุ่มอเมริกันในแคลิฟอร์เนียผู้ซื้อยานยนต์ใหม่เอี่ยมนี้ไปเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว สามปีต่อมา นายหนุ่มเจ้าของก็ไปแจ้งความต่ององตำรวจแห่งเมืองซานดิเอโก รัฐแคลิฟอร์เนียว่า รถถูกขโมย...ในรายงานของตำรวจแห่งซานดิเอโกสองปีต่อมาแจ้งว่าไม่มีใครตามหารถคันนั้นพบ สันนิษฐานว่าคงตกเป็นสมบัติของแก๊งขโมยรถพาเข้าประเทศเม็กซิโกเรียบร้อยแล้ว ดังเช่นยวดยานที่ถูกลักลอบข้ามประเทศทั้งหลาย

‘แล้วมันคงเอาไปทาสีเปลี่ยนอะไรต่ออะไรเสียใหม่จนไม่เหมือนคันเก่า... ลักลอบกลับเข้ามาขายถูก ๆ ในอเมริกา’ ลิบโทซาร์สิพูด ‘ไอ้คนซื้อคงเป็นพวกนอกกฎหมายอย่างเดียวกับพวกมัน ถึงได้ใช้เลขทะเบียนปลอม แล้วมันก็คงขายกันต่อ ๆ มา จนจับมือใครดมไม่ได้’

นทศกเวียนไปยังสถานอัยตพัสดุอาชญากรรมแห่งกองตำรวจเมืองสปริงฟีลด์

เพื่อพิจารณารถคันนั้นหลายครั้งกับเจ้าหน้าที่...ทุกครั้งที่เขาไป เขามองเบาะรถและ
เท้าแขนที่เจ้าหน้าที่ได้พบเส้นผมของนิราด้วยความเศร้าสลด...พยายามทบทวน
ความจำว่าเขาเคยเห็นรถแวนนิสสันสีดำของบรรดาบุคคลที่เขารู้จักคนใดคนหนึ่ง
หรือไม่...แต่ก็นึกไม่ออก

ตระหนักว่าโครงการและเจตจำนงในชีวิตของเขาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงหลัง
จากที่สูญเสียนิรา

เมื่อ ๑ ปีกับ ๑๕ วันก่อนนี้ เขาเพิ่งจบปริญญาตรีด้านจิตวิทยาตามที่
ตนเองปรารถนา กำลังตั้งใจว่า จะสมัครเข้าทำปริญญาโทด้านการบริหารธุรกิจ
ตามที่พ่อขอร้อง เพื่อจะได้ช่วยพ่อจัดการบริษัทอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างประเทศของ
พ่อในกาลต่อไป แม้ว่าพี่สาวของเขาซึ่งกำลังทำปริญญาเอกด้านการบริหารระหว่าง
ประเทศจะเป็น ryw แรงแข่งขันให้พ่ออยู่แล้ว

แต่วันนั้นผิดจากวันนี้...ชายหนุ่มถอนใจ...เดินช้า ๆ จากสะพานที่ยืนอยู่ลง
บันไดไปสู่เบื้องล่างอันเป็นส่วนหนึ่งของริอครีคปาร์ค...เพียงไม่ถึงหนึ่งเดือนหลัง
จากที่น้องนิมสูญหายและพี่น้องรู้ว่าชีวิตจะดำเนินไปด้วยการติดตามหาน้อง พี่ก็ตัด
สิ้นใจทันทีที่จะเรียนปริญญาโทด้านอาชญาวิทยา พร้อมกันนั้นก็มอบตัวเข้าเป็น
อาสาสมัครที่สถานีตำรวจเบเฮสตันระหว่างชั่วโมงที่ว่างจากการเทคคอร์ส สถานี
ตำรวจเบเฮสตันอยู่ไม่ไกลจากไฮสกูลเก่าของนิม ประจวบกับอาจารย์พิเศษด้าน
อาชญาวิทยาที่มหาวิทยาลัยของพี่คนหนึ่งเป็นผู้ช่วยผู้กำกับอยู่ที่นั่น เธอชื่อ มาร์-
การิท ซีธคอร์ท ซึ่งทุกคนเรียกสั้น ๆ ว่า ‘ซีฟแมกกี’ แต่พี่เรียกเธอว่า ‘อาจารย์’
หรือ ‘Prof’ ย่อมาจาก ‘Professor’ ทั้ง ๆ ที่เธอแก่กว่าพี่เพียง ๖ ปี แต่เธอ
มีปริญญาเอกทางอาชญาวิทยาและนิติวิทยาศาสตร์ซึ่งทำให้ทุกคนทั้งเลื่อมใสและ
ยกย่อง รวมทั้งตัวผู้กำกับเอง

หลังจากพี่ทำงานเป็นอาสาสมัครที่สถานีตำรวจมาได้ไม่ทันครบปี ซีฟแมกกี
ก็วิ่งเต้นขอตำแหน่งพิเศษด้านโพรไฟเลอร์ให้พี่...โพรไฟเลอร์คือตำรวจนักสืบผู้ใช้
การตรวจสอบสถานที่ที่เกิดเหตุและหลักฐานต่าง ๆ เกี่ยวกับคดีมาประกอบในการศึกษา
จิตวิทยาของอาชญากร เพื่อวางแผนจับตัวคนร้ายได้แม่นยำและรวดเร็ว